

כעורה

ספר תורה
לעילוי נשמת
חיה זלזניק ע"ה

היה

ומצינו במדרש
ש"י שאין לו בנים ומת
יקדישו ס'ת לעילוי נשמתו

מה
שחיה
היתה
מבקשת

מפעם לפעם אנחנו פוגשים מישהו שמכריח אותנו לחשוב מחדש על עצמנו ועל האתגר הגדול שלשמו נשלחנו להרפתקה הסוערת של חיי העולם הזה. מפעם לפעם המפגש הזה מטלטל אותנו במידה כזו שאיננו מצליחים לחזור למה שהיינו ולהמשיך להסתובב כאן בעיניים עיוורות, כאילו אין מחר.

אם פגשתם את חיה זלזניק וזכיתם להכיר אותה מקרוב, אתם מבינים מה שקראתם בשורות האלה.

נסו לדמיין מורה לחיים: קטנה. כפופה. נאבקת בחולי מלידה. קנקן החומר לא מרשים, אבל מה שיש בו משאיר אתכם בלי מילים. היא למודת סבל, אבל קורנת ושופעת חיים, זקוקה לעזרה, אבל נותנת כוח. כל כך הרבה דלתות נעולות בפניה, אבל ליבה טוב עליה והנדיבות שהיא מגלה כלפי אלה שגורלם שפר עליהם, גורמת לכם לבכות. אתם אמורים לחוש כלפיה רחמים, אבל תחת זאת אתם נכבשים ביופי של נשמתה ועומדים משתאים מול המשמעות האמיתית שהיא מעניקה לכל רגע בחייה.

כשתיקרא ללכת מכאן לעולם שכולו טוב היא תהיה בת 24 שנים בלבד, אבל מספר השעות שהקדישה בחייה הקצרים ליצירת קשר עמוק ואישי עם בוראה ולתפילה ומחשבה על הסובבים אותה עלול לגרום לכם מבוכה. חיה זלזניק ז"ל הייתה תזכורת מהלכת לכך שאדם הוא חלק אלוק ממעל, לא קליפה של חומר מתכלה. הכנסת ספר תורה לעילוי נשמתה היא מה שהייתה מבקשת לו פקחה את עיניה רגע לפני שנפרדה מאיתנו.

לתרומות בחז"ל

לתרומות